

Dalt, Terenci Moix,
Ricardo Solfa, Manuel
Molins. Baix, Baltasar
Porcel i Albert Boadella.

ESTIMULAR-SE PER A TREBALLAR

¿Amfetamines? 'Connais pas'

El món de l'esport ha estat aquests dies de frenesí a causa del dopatge. Hem demanat l'opinió a una sèrie de personatges perquè ens conten els seus estímuls químics, els seus dopatges particulars. Estimulants, ¿sí? O estimulants, ¿no?

Carles Gàmez/Jesús Prats

¿Amfetamina? ¿Benzfetamina? ¿Etafedrina? ¿Metilefedrina? ¿Cafeïna? ¿Cocaïna? Llegint les respostes dels nostres enquestats es diria que acaben d'eixir d'un spot del Cola-Cao o d'una campanya de suport al Ministeri de Sanitat. Si és ben cert que cada dia milers de persones arreu del món prenen pastilles per a estimular-se, per a relaxar-se, per a resistir, per a aprimar-se, per a dormir... no és aquest el nostre cas. Com a màxim unes glòpades de gin-seng.

Escriptors, cantants, directors de teatre, periodistes, polítics ens confessen les seues vies d'estimulació. Si heu

vist el protagonista d'*All that Jazz* devorant a ritme simfònic el seu menú a base de dexedrina, penseu que allò només passava a Nova York. Els nostres homes de teatre, segurament a causa de l'agitat panorama escènic, es declaren partidaris de la tassa de til·la, o de la vitamina C algun cantant. Unes certes dosis d'alcohol controlades animen les sessions literàries dels escriptors davant de la pantalla de l'ordinador. ¿Hemingway? Lluny de Malibú. Els èxtasis etílics de l'escriptor nord-americà queden per a arguments de guions televisius, i no com a model a seguir pels senyors de la ploma. L'abstinència dopant és la norma, si no es vol acabar com el Ben Johnson.

Així, doncs, desterreu del vostre cap

la imatge del periodista radiofònic, farcit de pastilles en les seues vetllades nocturnes o dels gerents públics: arrossegant el seu nas per les taules ratllades. Tot això, literatura periodística. Ací entre nosaltres, cafè, copa i puro.

**Terenci Moix. Escriptor.
Barcelona, 1945.**

«Sí, n'he pres alguna vegada, però no per escriure. Només en alguna ocasió en què he tingut encàrrecs periodístics i he hagut de lluitar contra la son amb centràmines. Per cert, si algú coneix alguna cosa més efectiva, que m'ho digui.

Únicament, estant sota tractament psiquiàtric vaig recórrer a estimulants

i tranquil·litzants; fou per superar una depressió».

Ricardo Solfa. Barcelona, 1948.

L'ex-transcantant, encara que les aparences enganyen no ha estat un consumidor habitual d'estimulants. «No, normalment no prenc res. Alguna vegada, per motius mèdics, per patir amígdales o per tenir el coll fotut, he pres cortisona, que és una substància antiinflamatòria, però crec que no és el cas. Ni tampoc en l'etapa anterior. Per no prendre, no prenia ni un whisky a l'hora d'actuar».

Manolo Molins. Dramaturg. Montcada (l'Horta Nord), 1946.

No, jo mai, mai. L'únic que m'agrada és beure whisky, i tampoc massa. Crec que en la meua vida només he fumat un porro. D'altra banda, com crec que va dir Fernando Fernán Gómez, si Allan Poe escrivia aquells contes meravellous o poemes com «El Corb», quan estava borratxo, doncs benvingut l'alcohol. Però, el problema és diferent i no vull que se'm malinterprete. ¡Alerta! I no vull ser moralista.

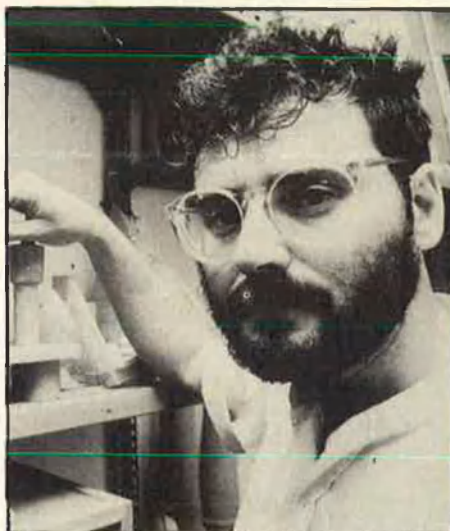
Baltasar Porcel. Andratx (Mallorca Septentrional), 1937. Escriptor.

Mai. Jo l'únic que necessito per a treballar és haver dormit bé. Mai se m'ha ocorregut drogar-me, la veritat, sóc contrari a les drogues. Em sembla bé l'alcohol com a estimulant eròtic i tal, però no sóc bevedor.

Et confessaré que quan era més joves sí que bevia conyac per escriure, segurament influït pel mite de l'escriptor etílic i tal.

Albert Boadella. Barcelona, 1943. Director teatral.

No em prenc el teatre tan seriosa-

Dalt, J. M. Cuní, Vallcorbaplana, i Guillem Jordi Graells. Baix, Miquel Navarro i Carme Alborch.

ment que hagi de prendre estimulants. Sóc una persona molt reàcia als productes químics, inclús m'ho penso molt si m'he de prendre una aspirina.

El fet de viure en el camp ja és el meu fàrmac. Em relaxa. És la solució, precisament per a atenuar l'activitat. En tot cas, el que jo necessitaria serien relaxants més que estimulants, perquè, la veritat, tinc més problemes per a dormir que per a estar estimulat. A mi allò que m'agrada, tocant a l'alcohol, és el vi, però només en els menjars, i de cafès, no en prenc mai. Sols til·la.

Josep Cuní. Barcelona, 1953. Cap de programes de les emissores de la Generalitat de Catalunya

La resposta és contundent, clara i sense dubtes: No. Ni se m'ha passat pel cap mai. Mai no he necessitat res per a estimular-me en el meu treball, que ja, *per se*, és el meu estímul.

Sí en algun moment he cregut que no podia aguantar més, he deixat la feina un moment, he sortit al carrer, unes quantes voltes pel carrer i torno a en-

trar. Aleshores ja ho veig tot d'una altra manera.

No bec alcohol, no fumo, no esnifo, no em punxo; sóc absolutament vulgar. Ara, el meu dubte, és que no sé si sóc vulgar o elitista. El meu *doping* és la ràdio. Això sí, sóc cafetaire».

Jaume Vallcorbaplana. Tarragona, 1949. Editor.

No, absolutament no, jaestic jo prou estimulat, per a haver de prendre estimulants. Això sí, de tant en tant em faig una copa de vi de xerès, i suposo que em desinhibeix.

Guillem Jordi Graells. Terrassa (Vallès Occ.), 1950. Dramaturg

La veritat és que a part de fumar molt, nicotina a dojo, no. De vegades prenc un didalet de whisky o bourbon o ginebra, però no me'n passo, perquè m'emboira, em mareja, i no em serveix. En comptades experiències, aïlladíssimes, he provat algun tipus de droga, droguetes diria jo, com un canutet,

Àngel Casas, Ferran Torrent, Vicent Llobell i Fabià Puigserver.

una esnifada de coca... Però no m'han donat cap estimul, i també em marejava. No sóc gaire exemplar, ¿oi?

Sílvia Coppulo. Periodista de Catalunya Ràdio. Mataró (el Maresme), 1959

La conductora d'*Aquesta és la qüestió* es proclama una addicta al cafè com a últim recurs. «M'ho vaig plantejar quan estudiava, però les dificultats per a adquirir-ne era com un problema afegit, i d'altra banda, tampoc ho considerava necessari».

Carme Alborch. Directora de l'IVAEC. Castelló de Rugat (Vall d'Albaida)

Per a la flamant directora de l'Institut Valencià d'Arts Escèniques, el tema dels estimulants és un tema quasi tabú. Carme Alborch, malgrat la seua presència constant i múltiple en la vida pública valenciana, ens confessa mantenir-se a base de vitamines. I a vegades també de gin-seng.

Josep Maria Cullell. Cap del grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona. Barcelona, 1942.

No. No n'he pres mai.

Lluís Llach. Cantant. Verges (Baix Empordà), 1948

Per al cantautor empordanès, l'única via estimulante, a banda del públic, és el Clamoxil, però només quan es troba molt refredat. Amb tot, Llach és sobretot un gran consumidor de vitamina C.

Miquel Navarro. Escultor. València, 1945.

Ens diu que mai no ha necessitat prendre cap estimulante ni producte químic. «Encara que sí, que produeixen hipersensibilitat, i creen també allunyaments de la realitat. Personalment no en sóc partidari».

Àngel Casas. Periodista. Barcelona, 1946

Jo, no precisament, tot al contrari.

No bec ni alcohol, ni *carajillos*, des del dia abans de fer un programa, perquè em fa molta por no controlar-me. I conste que mai ho he provat, el que passa és que m'han comentat els efectes.

Vostès s'esperarien que digués que em foto una ratlla de coca per a treballar, però no és així en el meu cas.

Amadeu Fabregat. Director general de Ràdio Televisió Valenciana.

No he pres mai cap estimulante de caire químic (bé, de petit em dopava amb Ceregumil...). Com que sóc un estimulat de mena, el meu problema és exactament el contrari. És a dir, els destimulants, entre els quals he de mencionar la til·la i la marialluïsa, i també, de frenètica desesperació, la lectura d'EL TEMPS.

Ferran Torrent. Escriptor. Sedaví (l'Horta Sud), 1951

No, no per a treballar, però sí per anar de marxa, he pres amfetes, coca... No ho comprava jo, tinc un amic que és metge. Sempre he estat un gran aficionat al gin tònic, sobretot quan necessitava acabar o entregar un treball i no estava massa espavilat. Ara ho he substituït per una beguda de viuda, Marie Brizard, perquè m'emborratxa i m'alimenta. Com tots sabem, una bona part de la literatura s'ha bastit sobre els efectes de la droga i l'alcohol...

Vicent Llobell «Sento». Dibuxant de còmic. València, 1953

No, mai. Alguna volta perquè anaves presentant un àlbum de Barcelona a Madrid, i ràpidament calia estar a l'endemà a Sevilla. Clar, necessitaves estar despert...

Expressament mai ho he buscat, sempre ha estat algun amic, però d'això ja fa més de dos anys. No crec que els estimulants siguen la cosa més adequada i menys en un dibuxant, ja que el pols tremola. Més aviat al contrari, preferiria en tot cas, uns tranquil·litzants, com poden ser uns porrets...

Fabià Puigserver. Director teatral. Olot (la Garrotxa), 1938

Jo no he necessitat mai ni estimulants ni drogues. En tot cas, una bona tassa de til·la. No en vaig prendre ni en l'etapa d'estudiant. La solució, si en algun moment, treballant, he sentit cansament, era procurar dormir i descansar, per tal de recuperar forces.

Sóc, a més, personalment antipastilles. Dec ser de les persones que prenen menys medicaments del món. □